

gaaende ophæves. Ganste vist er dette i det af mig fremsatte Lovforslag kun foreslaaet for de første 4 Aar, hvorimod det nu vil træde frem som en varig Bestemmelse; derimod har jeg ikke Roget at indvende, da jo ogsaa Kompensationen er varig i Løven om en forandret Brændevinsafgift. Jeg kunde selvfølgelig meget have ønsket, at man ved at gaa ind paa nogle af de af mig foreslaaede Forhøielser havde været i Stand til ogsaa at gaa ind paa de af mig foreslaaede Nedsættelser i Toldafgift osv. Men jeg kan selvfølgelig ikke paa Grund heraf vægre mig ved at modtage Løven i dette dens meget begrænsede Omfang. Iblandt de Bestemmelser i det af mig fremsatte Lovforslag, som Udvalgets Flertal har foreslaaet skulde gaa ud, beklager jeg meget, at ved Forslaget under Nr. 2 den større Lettelse for Sukkerfabrikerne i Produktionsafgiften for indenlandst Sukker bortfalder eller rettere ikke kommer frem. Jeg beklager det, ikke blot for Fabriernes Skyld, der jo som bekendt for Tiden arbeide under meget uheldige Vilkaar; men jeg vil endmere beklage det for Landbrugets Skyld, derjom Savnet af yderligere Begunstigelse skulde medføre, at disse Fabriker skulde standse deres Virksomhed. Det er jo ikke alene det, at en fordelagtig Af sætning af et Landbrugsprodukt derved ophører, men det bringer jo tillige en Forstyrrelse ind i Driften af disse Vandeiendomme, hvor Sukkerreproduktionen har spillet en væsentlig Rolle. Derjom det af mig fremsatte Forslag kunde betragtes som en ligefrem yderligere Bestyttelse for en indenlandst Fabrikation, kunde jeg meget godt forstaa, at der fra mangfoldige Sider kunde reises stærke Indvendinger derimod. Men det er det jo ikke. Forslaget gaar jo kun ud paa, at man midlertidig skal formindste Afgiften af indenlandst Sukkertilvirkning for at sætte det indenlandst tilvirkede Sukker i Stand til paa vort eget Marked at konkurrere under lige Forhold med udenlandst Røesukker, eller rettere udtrykt, med Sukker fra det stærkest sukkerproducerende Land i Europa, hvor der jo som bekendt, ydes en betydelig Udførselspræmie for Sukker. Derjom Forslaget vedtages, saaledes som jeg har fremsat det, saa at altsaa det første Stykke af § 2 ikke udgaar, vil Forskjellen mellem Indførselstolden paa Sukkere af Mellemkvalitet, d. v. s. den store Masse af Sukkere mellem Nr. 9 og Nr. 18, og selve Produktionsafgiften jo være 1,375 Ore eller, vil man udtrykke det med et lettere fateligt Tal, $1\frac{1}{8}$ Ore, men det svarer jo netop til den Udførselspræmie,

der faktisk i dette Dieblit høves af de tybeste Røesukkere, som jo er anslaaet til omtrent $1\frac{1}{2}$ Pf. Men i nøie Forbindelse med Lovforslagets § 2. Iste Stykke, staar efter min Opfattelse Lovforslagets § 3 om en Nedsættelse i Indførselstolden for vore egne Kolonialsukkere. Jeg ser ikke rettere, end at den foreslaaede Nedsættelse ikke blot maa ses i det Lys, at det er en Begunstigelse for Kolonialsukkeret, men at den egentlig bør ses i det Lys, at det er Dpfyldelsen af et Billighedskrav, som Kolonieme, Kolonialsukkeret, har, naar vi yderligere begunstige det danske Sukker; thi Forholdet har jo hidtil været det mellem disse to Toldterritorier indenfor den danske Stat, Danmark og Bestindien, at hvert af disse har nydt i det andet Territorium Stillingen som den mest begunstigede paa Markedet; i det Dieblit, vi formindste Produktionsomkostningerne for det danske Sukker paa det danske Marked ved en yderligere og betydelig Nedsættelse af Produktionsafgiften, forrykker man altsaa dette Forhold mellem det dansk producerede Sukker og Kolonialsukkeret paa vort Marked. Jeg ser ikke rettere, end at det af mig stillede Forslag kun ligefrem er en Fyldestgjørelse af et Billighedskrav, der fra Koloniernes Side kan stilles til os, og at Ikteindrømmelsen deraf vil være en Forrykkelse af det gamle Forhold mellem disse to Toldterritoriets indbyrdes Stilling som mest begunstigede. Udvalgets Mindretal har under Nr. 4 stillet et Forslag, som jo ligefrem gaar ud paa at indrømme det danske Røesukker en Udførselspræmie. Forholdet er jo nemlig det, at naar denne Bestemmelse bliver vedtagen i Forbindelse med Lovforslagets § 2, saa ville vore danske Røesukkere kun have betalt 8 Ore pr. Pund i Afgift, for saa vidt det ikke er lysere end Nr. 19, medens derimod Indførselstolden af Sukkere mellem Nr. 9 og 18 er 9,375 Ore; Differencen her imellem, altsaa omtrent $1\frac{1}{8}$ Ore, bliver ligefrem Udførselspræmie for dansk Røesukker mellem Nr. 9 og 18, og for det Sukker, der ligger mellem Nr. 18 og 19 — det er ganste vist kun en fin Grændse — vil den blive betydelig mere, medens Udførselspræmien for det Sukker, der er lysere end Nr. 19, vil ved Vedtagelsen af Underendringsforslaget, som er stillet af Udvalgets Ordførere, blive indskrænket til $\frac{4}{10}$ Ore. Altsaa for alle danske Sukkere vil der ved Vedtagelsen af Underendringsforslaget under Nr. 4, jeg kan sige i Forbindelse med Nr. 5, blive betalt en — noget større eller mindre — Udførselspræmie. Jeg har ikke den allerfjærreste Tvivl om, at derjom her var Tale om at